

Arrest

nr. 222 713 van 17 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 januari 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 juli 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een visum kort verblijf (type C) voor familiaal bezoek in. Op 23 augustus 2016 werd deze aanvraag geweigerd.

1.2 Op 25 januari 2019 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België.

1.3 Op 26 januari 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.4 Op 26 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D(...)

voornaam : A(...) M(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Senegal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/01/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 25/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV AN.(...)3/2019 en AN.(...)9/2019 van de politie zone van Antwerpen

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Bovendien is artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet geschonden in zoverre duidelijk geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker.

“Art. 74/11 § 1. (...)”

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’. Ondanks de opgetekende verklaringen van verzoeker over zijn Schengenvisum en handelsactiviteiten in Frankrijk, Nederland en België, die duidelijk zijn verblijf duiden en zijn intenties duidelijk maken, wordt er gewag gemaakt van ‘risico op onderduiken’ ‘illegale binnenkomst’ en ‘illegaal verblijf’. Wat betreft de openbare orde waarvoor zijn gedrag een gevaar zou inhouden wijst verzoeker erop dat hij over de vermeende winkeldiefstal niet gehoord is geweest.

Nu verwerende partij wist dat verzoeker als handelaar in België was, met een geldig Schengenvisum, en zij toch oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod met het maximum van drie jaar werd betekend, diende zeker een afdoende en correcte motivering te worden gegeven, (...)

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Conclusie

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is strijdig met de materiële motiveringsverplichting en ook met zorgvuldigheidsverplichting, welke vraagt dat de beslissing op een zorgvuldige wijze, met respect en inachtnaam van alle precieze feitelijkheden, tot stand komt.

De zorgvuldigheidsplicht is geschonden nu in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn Schengenvisum en legale binnenkomst en verblijf, noch met het feit dat verzoeker om professionele redenen in België verbleef; de materiële motivering van het inreisverbod is strijdig met de feiten van de zaak; (...)

2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“(...) Het door Frankrijk uitgereikte Schengenvisum doet geen afbreuk aan de voormelde motivering. Verzoekende partij had overigens geen paspoort bij op het ogenblik van de vreemdelingencontrole.

Terwijl verweerder opmerkt dat meerdere keren in- en uitreizen is toegelaten doch de duur van de verschillende verblijven samen mag de toegestane duur van 90 dagen binnen elke periode van 180 dagen niet overschrijden.

Uit het feitenrelaas blijkt wel ook dat verzoekende partij op datum van de bestreden beslissing de toegestane duur van 90 dagen binnen de voorgaande periode van 180 dagen heeft overschreden. Verzoekende partij geeft in ‘feiten en retroacten’ zelf aan:

06.08.2018 aankomst Orly (FR)

26.10.2018 vertrek Orly (FR) -> reeds 82 dagen

26.10.2018 aankomst Dakar (SE)

30.12.2018 vertrek Dakar (SE)

31.12.2018 aankomst Orly (FR) -> op ogenblik van de bestreden beslissing aldus 26 dagen

Als derdelander moet verzoekende partij zich overigens binnen de termijn van 3 werkdagen na de binnenkomst aanmelden bij de gemeente.

Verzoekende partij toont niet aan dat verzoekende partij zich aan de voorwaarden van het visum heeft gehouden. (...)

In zoverre zij wijst op het feit dat zij legaal zou zijn binnengekomen in het land en over een Schengenvisum geldig tot 09.02.2021 zou beschikken, wijst verweerder naar de uiteenzetting in antwoord het eerste onderdeel van huidig middel. Deze elementen zijn niet van die aard afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Terwijl de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ook een correcte motivering heeft opgenomen nopens de duur van het inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod: (...)

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Minister afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan. (...)

Terwijl de professionele activiteiten in dat kader niet kunnen worden weerhouden.

Verzoekende partij toont overigens ook niet aan dat de beroepsactiviteiten niet tijdelijk door een derde, dan wel op afstand zouden kunnen worden verdergezet.

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken.

(...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 74/11, § 1 luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, (onder meer) wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. *In casu* ging het thans bestreden inreisverbod van 26 januari 2019 gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van dezelfde datum, dat niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze verwijderingsbeslissing werd niet aangevochten door de verzoekende partij en is bijgevolg definitief geworden. Wat betreft het opleggen van het inreisverbod op zich kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zou voorliggen.

De verzoekende partij richt zich in haar verzoekschrift echter uitdrukkelijk op de duur van het inreisverbod, *in casu* de maximumtermijn van drie jaar. Zij benadrukt dat een individueel onderzoek en

individuele beoordeling moet geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'. Hierbij wijst zij op haar Schengenvisum en handelsactiviteiten in Frankrijk, Nederland en België, die volgens haar duidelijk haar verblijf duiden en haar intenties duidelijk maken. Zij voert aan dat, nu de gemachtigde wist dat zij als handelaar in België was, met een geldig Schengenvisum, en hij toch oordeelde een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar te betekenen, zeker een correcte motivering moest worden gegeven. Volgens haar heeft de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld, gelet op de verstrekende gevolgen van een inreisverbod. De verzoekende partij geeft ten slotte aan dat ook de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden, nu in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar Schengenvisum en legale binnenkomst en verblijf, noch met het feit dat zij om professionele redenen in België verbleef.

Zoals blijkt het de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de zogenaamde Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *“De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 25 januari 2019, aldus daags voor het nemen van de bestreden beslissing, in het kader van haar hoorrecht verklaarde dat zij op 1 januari 2019 in België aankwam, dat zij naar België komt om auto's in België te kopen om deze naar Afrika te sturen, en dat zij een visum voor drie jaar in Frankrijk heeft en op 26 januari 2019 had willen terugkeren naar Frankrijk. Op de vraag of zij in België of een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd, antwoordde zij, *“Non, j'ai un visa”*. De gemachtigde kon derhalve niet voorhouden geen kennis van deze elementen te hebben gehad. Bijkomend wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier verder blijkt dat de verzoekende partij ook na het nemen van de bestreden beslissing nogmaals werd gehoord, met name op 28 januari 2019, en dat zij in het kader van dit gehoor opnieuw verklaarde dat zij in België is om te werken en auto's aankoopt, aangeeft dat zij naar België is gekomen met een paspoort van Senegal met een visum Schengen, dat zij via Senegal, Frankrijk en Nederland naar België is gekomen, en dat haar paspoort zich bij haar broer bevindt en zij zal vragen het paspoort naar het centrum te laten brengen. Op de vraag of zij redenen heeft waarom zij niet naar haar eigen land kan terugkeren, antwoordt zij dat ze kan terugkeren naar Senegal, dat zij in Europa is om te werken en een visum Schengen in haar paspoort heeft zitten. Zij herhaalt ook dat zij geen asiel wenst aan te vragen en in Europa is om te werken, dat zij enkel in Frankrijk en Nederland als andere Europese lidstaten heeft verbleven om te werken en dat zij enkel in Europa is om te werken. Zij geeft nogmaals aan dat zij in geen andere Europese lidstaat al een asielaanvraag heeft ingediend. Ten slotte voegt de verzoekende partij ook bij haar verzoekschrift een aantal stukken die haar verklaringen onderbouwen, zoals een kopie van haar paspoort met daarin een Schengenvisum type C, geldig van 10 februari 2018 tot 9 februari 2021, voor *“court séjour circulation”*, voor meerdere binnenkomsten voor een duur van 90 dagen, met daarin meerdere in- en uitreisstempels. Daarnaast voegt ze verschillende stukken toe die betrekking hebben op de aankoop van auto's.

De motivering van de duur van het inreisverbod luidt als volgt: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.*

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Uit deze motivering blijkt inderdaad niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met 'de specifieke omstandigheden van elk geval', terwijl hij nochtans op basis van het eerste gehoor van de verzoekende partij op 25 januari 2019, aldus vóór het nemen van het bestreden inreisverbod op 26 januari 2019, kennis had van een aantal specifieke omstandigheden eigen aan het concrete geval van de verzoekende partij. De Raad benadrukt dat dat het niet aan hem is om in de plaats van de gemachtigde te oordelen over de specifieke duur van het inreisverbod, maar de gemachtigde moet bij deze beoordeling wel degelijk rekening houden met de gegevens die blijken uit het administratief dossier van de betrokkene. Het kan in dit kader dan ook niet zonder meer worden uitgesloten dat het feit dat de verzoekende partij binnenkwam met een Schengenvisum en dat zij in Europa (*in casu* België, Frankrijk en Nederland) is om te werken, een relevante individuele omstandigheid is bij het bepalen van de duur van een inreisverbod. Zoals de verzoekende partij terecht aangeeft, heeft een inreisverbod inderdaad verstrekkinge gevolgen, waarbij de Raad nog opmerkt dat een inreisverbod overeenkomstig artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet een beslissing is waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt, en *in casu* uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het om een louter internrechtelijk inreisverbod zou gaan. Bijgevolg verbiedt het betrokken inreisverbod niet alleen de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België, maar ook tot/op het grondgebied van de andere Schengenstaten, waaronder aldus Frankrijk en Nederland. Uit de motivering van de gemachtigde blijkt echter op geen enkele manier dat met deze elementen rekening is gehouden. Bijgevolg heeft de gemachtigde kennelijk onredelijk, minstens onzorgvuldig gehandeld, en dit in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een uitgebreide uiteenzetting met betrekking tot het door Frankrijk uitgereikte Schengenvisum. Zij wijst er hierbij op dat de verzoekende partij dit op het ogenblik van de vreemdelingencontrole niet bijhad, dat de verzoekende partij de toegestane duur van 90 dagen heeft overschreden, dat zij zich als derdelander binnen de termijn van drie werkdagen na binnenkomst moest aanmelden bij de gemeente, en dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zich aan de voorwaarden van het visum heeft gehouden. De Raad stelt echter vast dat dit betoog een *a posteriori*-motivering betreft, aangezien uit het voorgaande reeds is gebleken dat uit de motivering van de bestreden beslissing (of overigens uit het administratief dossier) niet blijkt dat de gemachtigde in enige mate met het betrokken Schengenvisum rekening heeft gehouden. De miskennis van de verplichting die voortvloeit uit het voormelde artikel 74/11, § 1, eerste lid bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod, kan dan ook niet worden hersteld door motiveringen die de verwerende partij naderhand opneemt in haar nota met opmerkingen. Bijkomend wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat het loutere feit dat de verzoekende partij haar paspoort met Schengenvisum niet bij zich had op het ogenblik van de vreemdelingencontrole, zou maken dat met dit visum geen rekening zou moeten worden gehouden. De verzoekende partij heeft in het kader van haar gehoor op 25 januari 2019 immers meermaals verklaard over een visum te beschikken, zodat de gemachtigde wel degelijk de mogelijkheid had dit na te gaan. Daarnaast stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de beroepsactiviteiten niet tijdelijk door een derde dan wel op afstand zouden kunnen worden verdergezet. Ook in dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij zich beperkt tot *a posteriori*-motiveringen. De Raad herhaalt dat geenszins blijkt dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij uiteengezette professionele activiteiten, waarop zij ook reeds in het kader van haar eerste gehoor op 25 januari 2019 heeft gewezen. Ten slotte geeft de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat het de verzoekende partij vrijstond om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. De Raad ziet echter niet in op welke manier dit zou maken dat de gemachtigde zich niet moest houden aan zijn uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 januari 2019 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE